

Босна и Херцеговина
Брчко дистрикт БиХ
Основни суд Брчко дистрикт БиХ
Број: 96 0 К 121673 19 К
Брчко, 23.12.2019. године

У ИМЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

Основни суд Брчко дистрикт Босне и Херцеговине, судија Небојша Савић, уз учешће асистента Николе Дабић, у кривичном предмету против оптуженог Д.М. због кривичног дјела – Одузимање дјетета или малољетника – из члана 214. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикт БиХ (КЗ Бд БиХ), по оптужници Тужилаштва Брчко дистрикт БиХ број Т18 0 КТ 0012850 18 од 27.2.2019.године, након одржаног главног и јавног претреса у присутности тужиоца Тужилаштва Брчко дистрикт БиХ Радмила Ивановић, оптуженог и његовог браниоца Џемала Захировић, донио је дана 23.12.2019.године и јавно објавио

ПРЕСУДУ

Оптужени:

Д.М., зв. „Б.“, син Ч. и мајке Ј., рођен ... године у Т., настањен на адреси ..., Б., Србин, држављанин БиХ, ЈМБГ ..., ССС, општа гимназија, разведен, отац једног малољетног дјетета, писмен, служио војску у Б.Л., без чина, не води се у војној евиденцији, неодликован, средњег имовинског стања, неосуђиван, не води се други поступак против њега,

КРИВ ЈЕ

Што је:

У периоду од 17.10. до 25.10.2018. године, у Б., након што је проведен поступак пред Пододјељењем за социјалну заштиту при Одјељењу за здравство и остале услуге Владе Брчко дистрикта БиХ и донесено Рјешење број УП-И -34-005273/18 од 06.09.2018. године, које је постало коначно дана 17.10.2018. године, а којим је одређено вријеме и начин одржавања личних односа њега и његовог сина Ч.М., и то сваки други викенд у времену од 08,00 часова у суботу до 19,00 часова у недељу, сваку сриједу по завршетку школе до 20,00 часова (током зимског периода до 19,00 часова), за државне и вјерске празнике, као и за рођендане дјетета, наизмјенично, једне године први дан код оца, други дан код мајке, у времену од 10,00 часова до 20,00 часова, другу половину зимског и прољетног распуста, а током љетног распуста петнаест дана, у континуитету по договору са мајком, иако свјестан да је на основу наведеног рјешења имао право да виђа сина према тачно утврђеним терминима, није поштовао ту одлуку, па је тако дана 17.10.2018. године (сриједа), пропустио да врати сина Ч.М. до 20.00 часова мајци Д.М.1, него је оставио сина да преспава код њега и вратио га други дан у школу, дана 23.10.2018. године, противно наведеном рјешењу преузео сина Ч.М. након школе, а потом је поново, наредног дана 24.10.2018. године (сриједа), пропустио да врати сина до 20.00 часова мајци Д.М.1, чиме је поступио супротно одлуци о старању према дјетету,

чиме је учинио кривично дјело – Одузимање дјетета или малољетника – из члана 214. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикт БиХ.

Суд оптуженом због учињеног кривичног дјела, а уз примјену чланова 7. 42. 43. 49. 60. и 61. Кривичног закона Брчко дистрикт БиХ, и з р и ч е

УСЛОВНУ ОСУДУ

Оптуженом Д.М., утврђује се казна затвора у трајању од 30 (тридесет) дана, која неће бити извршена уколико оптужени у року од 1 (једне) године не почини ново кривично дјело.

На основу члана 188 став 4. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикт БиХ суд оптуженог ослобађа обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

Образложење

1. Тужилаштво Брчко дистрикт БиХ, оптужницом број Т18 О КТ 0012850 18 од 27.2.2019.године, оптужило је Д.М. због учињења кривичног дјела – Одузимање дјетета или малољетника – из члана 214. став 1. КЗ Бд БиХ. Оптужница је потврђена дана 4.3.2019.године, након чега је осумњичени добио статус оптуженог. Како се оптужени пред судијом за претходно саслушање изјаснио да се не сматра кривим за кривично дјело које му је оптужницом стављено на терет, суд је заказао главни претрес на који је позвао странке, браниоца оптуженог Џемала Захировић, адвоката из Канцеларије за правну помоћ Бд БиХ и предложене свједоке

2. На приједлог Тужилаштва Бд БиХ, током доказног поступка саслушани су свједоци Д.М.1, Н.С., М.Ж., О.М. и А.М. На основу члана 273. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикт БиХ (ЗКП Бд БиХ), прочитан је исказ свједока М.П. (доказ Д₁), који је позвана на главни претрес, али се испоставило да се лице налази на породилском одсуству, тако да је њен долазак пред суд био знатно отежан. Поред ових доказа, оптужба је у спис уложила и друге материјалне доказе који су означени од броја Д₁ до броја Д₁₇. Одбрана оптуженг је предложила да се као свједок саслуша оптужени, а сам оптужени је у спис уложио обимну материјалну документацију, без посебног означавања бројевима, наводећи приликом улагања доказа у спис да жели да суд изврши увид у све доказе које је имао код себе, што је суд и учинио.

3. У даљем наставку главног претреса странке нису имали других приједлога за извођење доказа, па је суд објавио да је доказни поступак завршен, након чега се приступило изношењу завршних ријечи. Тужилац се у завршној ријечи осврнула на цио доказни поступак, посебно указујући на исказе релевантних свједока и на неспорну материјалну документацију, те је предложила суду да оптуженог Д.М. огласи кривим и казни у складу са законом. Бранилац оптуженог је у завршној ријечи такође анализирао све изведене доказе, образложио због чега сматра да нема кривичног дјела за које је Д.М. оптужен, посебно указујући на љубав оца према дјетету, предлажући да га суд

ослободи од оптужбе или да уколико утврди његову кривицу, примјени став 2. члана 214. КЗ Бд БиХ. Оптужени је у својој завршној ријечи поново негирао кривицу, објашњавајући свима у судници да је његов син отет и да ће пресуда све ријешити, након које ће он поново моћи да буде са својим сином.

4. Наконведеног доказног поступка, цијенећи доказе изведене на главном претресу појединачно и у вези са осталим доказима, на начин како то прописује члан 281. став 2. ЗКП Бд БиХ и у складу са начелом слободне оцјене доказа (члан 15. ЗКП Бд БиХ), суд је поуздано утврдио да је оптужени Д.М. предузео радње у вријеме и на начин како је то описано у изреци пресуде. Тим радњама оптуженог у потпуности су остварена обиљежја бића кривичног дјела одузимања дјетета или малољетника из члана 214. став 1. КЗ Бд БиХ, јер је оптужени противправно задржао дијете, тј. свог сина Ч.М., иако му је добро било познато да је имао право да виђа сина преам тачно утврђеним терминима, које није поштовао, па је услед тога свјесно пропустио да врати сина мајци Д.М.1. У наставку образложења ове одлуке, суд ће навести релевантну садржину исказа свједока и релевантну материјалну документацију, дати њихову оцјену и разлоге због којих је донешена одлука као у изреци пресуде.

5. Свједок Д.М.1 је мајка дјетета Ч.М. и бивша супруга оптуженог. Посвједочила је да су они разведени пресудом, којом је њихово заједничко дијете повјерено њој на бригу и старање, те да приликом развода није захтијевала алиментацију од бившег мужа. Ове наводе свједока у цијелости потврђује и доказ оптужбе Д₇ – пресуда овог суда број 96 0 П 090664 15 П од 8.9.2016.године. У надлежном органу за социјално старање (Одјељење за здравство и остале услуге – Пододјељење за социјалну заштиту) било је уређено виђање оца са дјететом, што је прво било регулисано записником, али у случају непоштовања тог записника, није било никаквих последица. Стога је она, када је дијете кренуло у школу, тражила да се то виђање уреди рјешењем које ће детаљно регулисати виђање дјетета са оцем. Ти је и учињено, тако да је рјешење донесено 8.9.2018.године од надлежног органа, на које је оптужени изјавио жалбу. Та жалба је одбијена од стране Апелационе комисије, тако да је рјешење постало правоснажно 17.10.2018.године. Само рјешење је прописивало да отац може виђати дијете сваке сриједи по завршетку школе до 20 часова, сваки други викенд од суботе ујутро од 8 часова до недеље до 19 часова, затим за државне и вјерске празнике, као и за школске распусте. И ове наводе свједока апсолутно потврђују материјални докази, тј. рјешење Одјељења за здравство од 6.9.2018.године (доказ Д₉) и рјешење Апелационе комисије од 9.10.2018.године (доказ Д₈). Такође, без икакве сумње, суд је утврдио да је наведено првостепено рјешење (од 6.9.2018.године) постало коначно 17.10.2018.године.

6. Надаље, свједок је изјавила да оптужени дана 17.10.2018.године, што је била сриједа, дијете није њој вратио навече до 20 часова, па га је она звала на телефон који је био недоступан, због чега је отишла у полицију. После тога, дана 23.10.2018.године (уторак), она је замолила тете из продуженог боравка, да оду по Ч.М. у школу, јер је она морала да остане на послу, али су је тет обавијестиле да је Ч.М. преузео отац, односно оптужени, па је она одмах позвала полицију и надлежни центар за социјални рад. Цијели тај дан није оптуженог добила на телефон јер је био недоступан, а следећег дана (24.10.2018. – сриједа), је она однијела књиге у школу, па ни тог дана оптужени

није њој вратио дијете до 20 часова, на шта је био обавезан по поменутом рјешењу. Стога је опет отишла у полицију, дала изјаву и заједно са њима отишла на адресу оптуженог, тј. сачекала у ауту док су полицијски службеници отишли до стана оптуженог. Рекли су јој да су разговарали са оптуженим кроз затворена врата и да он неће да преда дијете. Свједок је додатно појаснила да је она назвала оптуженог 17.10.2018.године и рекла му да је рјешење постало коначно, али јој није познато да ли је и он тада добио то рјешење. Оптужени је сам довео дијете у школу на дан 18.10.2018. а 23.10.2018. га је узео у уторак, дијете је ноћило код њега, при чему она није била у К., што је била тврдња одбране оптуженог. Такође је и 24-ог дијете ноћило код оптуженог, иако на то оптужени није имао право по поменутом рјешењу. Због свега наведеног, свједок је сматрала да је оптужени задржао дијете дуже него што је на то имао право по рјешењу. Свједок је негирала и тврдњу оптуженог да се са њим договорила да дијете преспава код њега на дан 17.10.2018.године. Наводи свједока Д.М.1 су сагласни релевантним материјалним доказима, који су већ горе наведени, као и исказима других свједока у погледу конкретних чињеничних тврдњи из предметне оптужнице. То да се она више пута обрађала надлежном социјалном органу и Полицији Бд БиХ због наведених догађаја, потврђују и докази оптужбе Д₁₂, Д₁₃, Д₁₄ и Д₁₆.

7. Свједок М.Ж. је истакла да зна Д.М. и Д.М.1, као и Ч.М. који од септембра 2018-е године долази у вртић гдје она ради као педагог. Са Д.М.1 је имала договор да одлази по Ч.М. у школу, осим сриједи, којим је даном њега преузимао из школе тата. Међутим, Д.М. их је узнемиравао јер је он преузимао Ч.М. из школе и оним данима када није био његов ред, што се десило у два наврата, због чега је свједок одмах назвала Д.М.1. Свједок лично није ишла пред школу, него њене запосленице, које су јој и јавиле да је отац преузо дијете, иако није био његов дан, при чему је свједок навела и да они никада не иду по Ч.М. сриједом, јер га тада преузима отац. Д.М.1 им је јавила да дијете преузму и 23-ег, али нису то могли учинити, јер је малог одвео отац. Н.С., иначе шеф Пододјељење за социјалну заштиту је у свом свједочењу појаснила да је у надлежности овог органа и уређење брачних односа, те виђање дјеце са родитељима, уколико се подноси захтјев да се то питање регулише, након чега се доноси управни акт којим се то питање регулише. То је био случај и у овом предмету, након што је дана 2.8.2018.године поднесен захтјев, па је рјешење донесено 6.9.2018.године. На рјешење је изјављена жалба, која је одбијена, тако да је рјешење постало коначно 17.10.2018.године, дан после што је рјешење Апелационе комисије оптужени примио 16.10.2018.године. Истог дана када је рјешење постало коначно, она је у вечерњим часовима обавјештена да је дијете код оца (оптуженог), да он неће да га врати мајци Д.М., па је она мајку посавјетовала да поднесе захтјев за административно извршење, а да ће дијете бити ујутро враћено. Мајка то није учинила, па је остало да се рјешење спроводи по самој изреци. Иначе, ако се рјешење не поштује, странке су дужне то јаве надлежном органу. Ове исказе суд је у цијелости прихватио, првенствено јер се ради о објективним свједоцима, који су износили своја лична сазнања, која су опет заснована на њиховим службеним дужностима и радњама, а које су предузимали у релевантном периоду.

8. Своје свједочење су сагласно изнијели и полицијски службеници О.М. и А.М. Они су заједно поступали након пријаве мајке, дана 17.10.2018.године, иза 20 часова, када су отишли на адресу оптуженог. Он им је отворио врата стана, био је коректан и

рекао им је да мали спава, да он има 30 дана рока да поднесе тужбу, да ће дијете сутра вратити, те им је показао исти акт чију су копију имали и они, а радило се о рјешењу које су му показали. Прво је тврдио да нема то рјешење, али када су му они показали рјешење, он им је показао исто то рјешење. Исказе ова два објективна и релевантна свједока, до детаља потврђује и службена забиљешка коју су сачинили на околности свог поступања, која је у спис уложена као доказ Д₁₅. И из садржаја ове забиљешке, може се закључити да је оптужени већ тада био добро упознат са чињеницом да је његова жалба на првостепено рјешење одбијена. У вези са овим свједочењима полицијских службеника, оптужени је изнио тврдњу да је немогуће било да је он имао исто то рјешење, што је затим он поновио и у свом свједочењу.

9. Наиме, дајући исказ у својству свједока, оптужени је рекао да је 17.10.2018.године преузео дијете из школе, те да је дијете заспало у стану у шта су се могли увјерити и полицајци, износећи тврдњу да он није имао најновије рјешење о виђању са дјететом тог дана и да полицајцима на улазним вратима тада није показивао то рјешење, него жалбу или тужбу. Са бившом супругом је тог дана причао преко телефона, рекао јој је да је дијете заспало и да ће га сутра довести у школу, са чим се она сложила. Ипак, рекао је да није знао да дијете мора вратити тог дана до 20 часова, јер није имао рјешење и није знао да је оно коначно. Потврдио је да је дана 23.10.2018.године, што је био уторак, преузео дијете из школе, иако није требао, али је додао да против тога васпитачица није имала ништа против, јер му је дијете рекло да му је мајка у К. на спортским играма. Нико га тог дана није звао, ни Д.М., ни полиција. Следећег дана, 24.10. долазио је полицајац, за кога је оптужени изразио сумњу да је био полицајац, те пробудио и њега и дијете, па му је дијете рекло да не отвара врата, јер он не жели да иде од њега. Изнио је мишљење да га је дијете препознало, те да је то лице наводно послано са фарме из С., а није се представио као полицајац. Затим је оптужени изнио детаље о лицима која су по његовим ријечима злостављали дијете од момента како су га отели из његовог стана дана 8.8.2015.године. Оптужени се у свједочењу осврнуо и на свједочење М.Ж., те је додао да он није задовољан ни једним рјешењем, јер дијете не треба да припадне мајци, да је после ова два пута све редовно, јер је он морао да се понаша по рјешењу, затим да је дијете увијек добровољно враћао мајци, обзиром да је он научен да поштује законе. Одговарајући на унакрсна питања, оптужени је поновио да није знао да дијете дана 17.10.2018.године мора вратити до 20 часова, иако га је претходну сриједу вјероватно вратио мајци до 20 часова, те је такође истакао да је рјешење Апелационе комисије којим је одбијена његова жалба добио некада касније.

10. Анализирајући све изведене доказе оптужбе, доводећи их у међусобну везу и везу са изведеним доказима одбране оптуженог, суд је закључио да је оптужени предузимао радње које су описане у оптужници. Сви искази свједока су суштински идентични у погледу тога да је оптужени задржао дијете дана 17.10.2018.године после 20 часова, те да је дијете из школе преузео дана 23.10.2018.године, када по рјешењу на то није имао право, па га затим задржао после 20 часова и дана 24.10.2018.године. Тврдње свједока да је сличних догађаја било и прије ових датума, потврђује материјални доказ оптужбе Д₁₀ – службена забиљешка социјалног радника М.П., а доказ Д₁₁ је такође службена забиљешка сачињена од истог службеног лица, на околности догађаја од 17.10.2018.године, који доказ такође додатно потврђује наводе

које су изнијели свједоци. Уосталом, ни сам оптужени није релевантне чињенице негирао (да је дијете задржао дуже од 20 часова и преузео у дан када по рјешењу није требао), али је тврдио да није знао да дијете мора вратити у тачно одређено вријеме, правдајући се да није имао коначно рјешење, да је поднио жалбу или тужбу, те да је његово дијете злостављано од мајке и других лица, које тврдње суд није могао сматрати за озбиљне и неспорно утврђене. Све наведене доказе оптужбе адекватно подржава и прочитани записник о саслушању свједока М.П., који је у спис уложен као доказ Д₁ и у коме су изнесене и друге околности које су пратиле догађања након оних који су описани у оптужници. У вези са тим, суд би издвојио навод свједока да је дана 31.10.2018.године у надлежном органу – Пододјељењу, одржан савјетодавни разговор са оптуженим у коме је њему указано на последице непоштивања рјешења, а оптужени им је тада најавио да ће покренути управни спор на рјешење Апелационе комисије, којим је одбијена његова жалба на првостепено рјешење. Ово суд спомиње у вези са свједочењем оптуженог и његовом тврдњом да није имао коначно првостепено рјешење и да није знао за њега, него је наводно полицајцима показивао жалбу или тужбу.

11. Као прво, полицијски службеници који су дана 17.10.2018.године разговарали са оптуженим у вечерњим часовима (О.М. и А.М.), након што је Д.М.1 пријавила да оптужени није вратио дијете до 20 часова, посвједочили су да им је оптужени показао исто рјешење чију су копију имали и они, иако је прво тврдио да то рјешење нема. Оптужени је у свом свједочењу тврдио да им није показао то рјешење, јер га није имао, ни знао за њега, него жалбу или тужбу. Ова тврдња оптуженог је тек апсурдна, јер се поставља логично питање о каквој тужби или жалби се ради, када оптужени наводно није имао коначно рјешење и за њега није знао. Рјешење је тог дана и постало коначно, па је и практично немогуће да је оптужени већ истог дана у вечерњим часовима имао написану жалбу или тужбу. Надаље, према доказу Д₁, оптужени је у разговору са М.П., тек 31.10.2018.године, најавио да ће покренути управни спор, тако да је сасвим јасно да је апсолутно тачна тврдња наведених свједока да им је оптужени показао исто рјешење чију су копију и они имали, а које је постало коначно 17.10.2018.године, о чему је оптужени био добро упознат. И свједок Д.М.1 је рекла да је оптужени знао за коначност рјешења, јер му је то јавила СМС поруком, а тврдњу у том погледу је изнијела и свједок Н.С., указујући чак да је оптужени рјешење Апелационе комисије примио 16.10.2018.године. Да је то заиста тако, посредно је потврдио и сам оптужени. Наиме, он је у спис доставио обимну материјлану документацију, која се у значајном дијелу поклапа са материјланим доказима оптужбе. Међу свим тим доказима које је оптужени у двије фасцикле уложио у спис, налази се и оригинал рјешења Апелационе комисије од 9.10.2018.године (идентично са доказом оптужбе Д₈) на коме се налази и рукописна забиљешка: ПРИМЉЕНО 16.10.2018.године. Из свега наведеног, јасно је да је оптужени током свједочења, на жалост изнио низ неистина, међу којима и ту да није имао коначно рјешење и да није уопште знао да је рјешење коначно. Улагањем у спис наведеног доказа, оптужени је сам себе демантовао у тврдњама изнесеним током свједочења, тако да суд његово свједочење које се односи на релевантне догађаје из оптужнице није могао прихватити.

12. Што се тиче свих осталих материјалних доказа које је у спис уложио оптужени, суд их је све детаљно прочитао и анализирао, те довео у везу са изведеним

доказима оптужбе. Ни један дио чињеничног навода оптужнице тим доказима оптуженог није побијен, тим прије што се углавном ради о материјалним доказима који се не односе на догађаје из оптужнице (изузев оних доказа који су потпуно идентични са доказима оптужбе). Овде је потребно указати да је практично цијела одбрана оптуженог (не и његовог браниоца) била заснована на тврдњама да је његов син отет 8.8.2015.године и да је злостављан од своје мајке и других лица која су њој блиска, па су по мишљењу оптуженог сви докази о томе и уложени у спис. Међутим, из тих доказа такав закључак се не може ни наслутити, тако да су паушалне и неозбиљне тврдње оптуженог изнесене у том правцу. С тим у вези, суд би посебно упутио на садржину цијелог исказа дјетета Ч.М. од 18.9.2018.године и на налазе стручног лица, тј. психолога Д.О. у налазу и мишљењу од 15.11.2018.године.

13. Према законском опису кривичног дјела из члана 214. став 1. материјалног кривичног закона, радња извршења истог се састоји у противправном одузимању дјетета или малољетника, затим у његовом противправном задржавању или спречавању да буде са лицем које има то право и коначно, у онемогућавању извршења извршне одлуке о старању према дјетету или малољетнику. Према томе, јасно је да је радња извршења дјела одређена алтернативно, што значи да се исто може учинити на више различитих начина. Када је у питању радња извршења дјела у конкретном кривичном предмету, суд је утврдио да је оптужени Д.М., у више наврата противправно задржао своје дијете, противно начину како је то било одређено рјешењем надлежног органа, за које је он знао и био је свјестан да дијете задржава, односно преузима у вријеме када по рјешењу на то није имао право. Таквим својим радњама, оптужени је остварио обиљежја бића кривичног дјела одузимање дјетета или малољетника. Овом одлуком, суд није одлучивао о томе да ли је оптужени добар или лош отац, нити да ли ће дијете после ове одлуке суда припасти оптуженом на бригу и васпитање, иако је таква перцепција уочена код оптуженог након изношења његове завршне ријечи. Суд вјерује да је оптужени узоран отац, до краја посвећен васпитању и бољитку свог дјетета, што је сасвим природно и очекивано, али му то не даје за право да он дијете задржава противно рјешењу надлежног органа, ако о томе нема договора са бившом супругом, нити да он по свом нахођењу и вољи одређује вријеме тог виђања и поставља друге услове, када је већ надлежни орган о томе донио рјешење. Његова је дужност и обавеза, да то рјешење поштује, као што то данас и чини, јер из исказа свједока произилази да је након ових догађаја, оптужени у цијелости поштовао рјешење.

14. Закључак суда је да је оптужени у вријеме извршења кривичног дјела, био у таквом психичком стању да је могао да схвати значај свог дјела и управља својим поступцима, при чему урачунљивост оптуженог, односно његовог психичког стања у вријеме извршења кривичног дјела, током доказног поступка ни једном чињеницом није била доведена у питање. Описану радњу учињења кривичног дјела, оптужени је учинио са директним умишљајем, потпуно свјестан свог дјела и посљедица свога чињења, на шта указује и чињеница да је у претходним данима (прије 17.10.2018.године) оптужени дијете враћао мајци на вријеме, како је сам посвједочио, што само додатно указује да му је добро било познато вријеме које по рјешењу треба да проводи са сином.

15. Кривичним законом је за кривично дјело из члана 214. став 1.КЗ Бд БиХ, предвиђена казна затвора до три године. Суд је оптуженом одмјерио казну у границама које су законом прописане, имајући у виду сврху кажњавања и узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа, у смислу члана 49. КЗ Бд БиХ (олакшавајуће и отежавајуће околности), а нарочито ранији живот учиниоца, његове личне прилике и понашање након учињеног дјела. Као олакшавајуће околности на страни оптуженог суд је цијенио да се ради о лицу које до сада није осуђивано, нити је имало било каквих проблема са законом, затим да је у питању лице које је озбиљно нарушеног здравља о чему у спису постоји обимна материјална документација, лице које нема сталних новчаних примања, такође према документацији која се налази у спису, те да је послије учињења дјела поштовао одлуке надлежних органа о начину виђања са дјететом, а након што је обавио разговоре са надлежним лицима. Отежавајућих околности на страни оптуженог, суд није нашао. Суд је оптуженом на основу члана 61. и 62. КЗ Бд БиХ, утврдио казну и истовремено одредио да се она неће извршити, односно условном осудом му упутио упозорење уз пријетњу казном, закључујући да извршење казне у конкретном случају није пријекно потребно ради кривичноправне заштите. Суд закључује да је изречена условна осуда у довољној мјери сразмјерна тежини почињеног кривичног дјела и личности оптуженог. Изрицањем казне без њеног извршења, по оцјени суда ће се постићи сврха кривичноправних санкција прописана чланом 7. КЗ Бд БиХ и сврха кажњавања прописана чланом 42. КЗ Бд БиХ, како на плану генералне, тако и на плану специјалне превенције.

16. На основу члана 188. став 4. ЗКП Бд БиХ, суд је оптуженог ослободио обавезе плаћања трошкова кривичног поступка, обзиром да се ради о незапосленом лицу, које је без сталних новчаних примања и коме су значајна новчана средства потребна и за лијечење.

Асистент,
Никола Дабић

С у д и ј а
Небојша Савић

П о у к а:
Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана пријема исте , Апелационом суду Бд БиХ, путем овог суда.